

دریا چنکے ہو شامِ انت

منیر مومن

دریا چنکے ہو شامِ انت

منیر مومن

بلوچی اکیڈمی کوئٹہ

ڈرتیں حق پہ بلوچی اکیڈمی ء

اے کتاب ء بلوچی اکیڈمی کونڈے ء اجازت ء ابید بہا کنگ، ہر رنگے ء کہ چاپ
بوٹگ، گیرگان کنگ، چاپ کنگ، رجا کنگ، چہرہ بدل آرگ ء اجازت نہ
انت تاوہدیکہ پہ چوشیں مقصد ء چہ بلوچی اکیڈمی کونڈے ء اجازت گزگ نہ بوٹگ۔

دریا پھکے ہوشام انت

منیر مومن

2005

120 کلا ر

کتاب ء نام

شاعر

پرنٹر

اولی چاپ

بہا

نچین

7	ناگمان	پہلے صراط
13	مبارک قاضی	منیرگوں مومنین شاعریء
15		سختی تخی ساہگ کج انت
18		تخی نامء
19		نوبت
21		عطاء عیاتء
23		ودار
24		ارس و ناز یک
26		صلاہ
27		شہیدیں جوئے و لمبء
28		مولد ارساں قبر کن
31		نیادے عز ان سراں
33		تو منی سٹک و سروںء تہنا
35		لیب
36		دراں ڈیہہ
37		ولجاے بیماریں دلء
39		دفاع و شبو
41		چاور
42		بالاج و نامء
45		چہ شراہاں سر نہ کشتے چہ گھاں پدہ رنہ بے

46
47
49
51
52
54
55
56
58
59
60
61
62
64
65
66
67
68
69
71
75
79

دوست ء ہمزگجاو پ بہ کپنت
داں چماروچ ء کہ بستگ دل ء انگار ء بہا
اے درد ء آس گیاروک گنگ دل ء جان ء
دل ء اے تراولاں کئی دامن ء قراریناں
چہ تئی شہر ء کہ وہدے در کپاں
روح دریا ء کپیت ماہن ء ایوک بیت
گنوات ء سرانہ اوشتیت نہ آپ ء تہا کپیت
حال ء زانے تو بے چراگی ء
ماں سہب ء دست ء چو نمبرگ ء انت
دل ء گسر کنے کشک ء نگاہ ء دیر کنے
انچو گریگ کساس ء چہ دررتلگ انت
لذ ان انت دل ء ہلک گوں زیبائی ء ہار ء
دشبوئے ء ہمزازے پلانی دل ء ترانے
دشبوئے رنگ سچت پلانی نازینک ہر شدت
نیا دانی انچیں لذتے ء مژدہ وار اتیں
ارواہ ء آس ء ساہگ ء نندے ملامتے
نہ ترانگے نہ غمے نہ دوار تہنایاں
روشنائیں دے لے سچک لوئیت
دشبوئے واہگانی نہ ترانیت زبان کنت
اے دل ء ترن کہ منی دیدگ ء دیماتر پے
کپوت دیواتکس مرے
کپوت دیواتکس مرے

مجیب مجاہد

پہل ۽ صراط

نگاہ ۽ باطن ۽ سفر ۽ پیشگال ۽ منیر مومن کشیت:

”شاعری یا لہز انک حبر ۽ ناحبر ۽ نیام ۽ ہا بارگیں راہ انت کہ اے نیمگا زانتکاری ۽ کورچات ۽ آپہنات ۽ گنوک ۽ جہندم انت ۽ شاعر اگس اے کش ۽ بردت، زانوگر ۽ آپلو ۽ بہ کپیت، گنوک مانیت۔ شاعری ہے پہل ۽ صراط ۽ سراوشنگ ۽ وتی کرد ۽ درانگازی ۽ نام انت۔ کسے ایسی ۽ ازے سرپد بیت کہ فرضے، فرق نہ کپیت۔“

ادب ۽ گرانی ۽ نازرکی ۽ بیان کنگ ۽ ”حبر ۽ ناحبر ۽ نیام ۽ بارگیں راہ“ ۽ مثال باز جوان انت۔ اے گپ ۽ ہا مردم جت کنت کہ آئی ۽ کز ادب ۽ تچک ۽ راستیں تصورے است۔ ازم ۽ فکر ۽ ہم وزن ۽ ہم سنگ کنگ ۽ ہے کار کہ منیر آئی ۽ حبر ۽ ناحبر ۽ نیام ۽ پہل ۽ صراط کشیت، ادب ۽ مستریں شرط انت۔

بلوچی ۽ پٹھنیں مردم کز ایکنے در بیت کہ آئی ۽ ازم ۽ فکر ۽ اے پہل ۽ صراط ۽ سراوتارا توکا توک برابر داشتگ ۽ پادے نہ لرز ایگ انت۔ مے تھا گیشتر انچین انت کہ آہاں یا و فکر ۽ سرا زور داگ ۽ ازم ۽ نازرکیں رہند لگتال کنگ انت یا فنی بلندی ۽ شوق ۽ فکر ۽ پادان چنگ انت۔

مثال ۽ حبر ۽ بلوچی ۽ ہا شعر کہ ”انقلابی شاعری“ ۽ نام ۽ زانگ بنت، گیشتر انچین انت کہ شاعر ۽ وتی فکر ۽ پیغام ۽ نیمگا دلگوش داگ ۽ ازمی ضرورتانی خیال کم داشتگ۔ بشیر بیدار ۽ اے شعر ۽ بچار ات:

ہر جاہ بچار جبور انت آس

ظلمہ نہ بیت کچ ۽ کس

ماں ویتام کبوڈیا

لاؤس یا رهوڈیشیا

پلیں فلسطین ء زمین

میٹگ کشتے خون ء تھا

انچش منی ماتیں وطن

انگر کتہ ہر نیمگا

سردار ء میر ء واجہاں

سماجی ظلم ء جبر ء ہے گپ کہ بیدار ء اے دڑا جنگ، وہدے منیر ء زبان ء در کثیت، اے
رنگ ء زیریت:

پدانی ارواہ خون شزنت

سفر مے کانچ ء زما نگ ء انت

یا کہ:

ادا مارشت ء باب ء کئے بہ ٹکٹیت

گنہگار آگہ انت دربار و اب انت

منیر ء اے شعرانی تھا نا انصافی ء خلاف ء نفرت ء ٹرنڈی ہما انت کہ بیدار ء شعر بیگ

انت، بلے فرق ایش انت کہ منیر ء ازم ء فکر ہم سنگ انت ء بیدار ء وزن شعر ء پیغام ء نیمگا

لیٹ اٹگ کہ چریشی ء فکر ء جوانی ء باوجود، شعر ء وعظ یا پروپیگنڈا ء ذروشم زرتگ۔

ازم ء فکر ء ہم سنگی ء نہ شک ء دومی شکل ایش انت کہ شاعر فنی شرطاں پورا بکنت بلے فکر ء

نیمگا بے پرواہی بکنت۔

مثال ء، مبارک قاضی کشیت:

تو قاضی ستر گندہ کارے بہ بے

تئی پنت ء وعظاں دل ء جاگہ انت

قاضی ء اے شعر شاعری ء اے دگہ شرطاں پورا کنت، بلے حیاں لے سبک انت۔ قاضی ء

دل و ش کنگ کہ مردم منی گندہ کاریاں نہ چارنت ء منی پختاں دل ء جاگہ دینت، بلے منیر
مومن زانت کہ قول ء فعل ء فرق ”وعظاں“ بے اثر کنت۔ مردم ہما ئی ء گپاں دل ء دارنت
کہ آئی ء گپانی روتگ کردار ء بجزہ بزاں ضمیر ء سکت اُنت۔ منیر ء حیاں اے پیم انت:

داں خون ء رنگ ء نبشتہ دل ء آیات نہ بنت

جہان ء کار ء نیابت کس ء رایت نہ بنت

ازم ء فکر ء ہم سنگ بیگ ادب ء بنیادی شرطے، بلے گپانی تھا تخلیقی رنگے بیگ ء استاد گہ
چیزے ہم درکار انت، کہ ما آئی ء قلمکار ء فکر ء بیان ء ”جدت“ گشت کنیں۔ بزاں دُنیا ء
راگندگ (perception) ء پدا دو میگاں پیشدارگ (presentation) ء نوکیں،
جدا میں ء دلکشیں انداز۔۔۔ ہما قلمکار ء کزاکہ اے کرامات اُست، آ ہزار رندا بیان پیٹگیں
گپانی تھا ہم نوکیں تک ء پہنات درگیج ایت، نوہنیں حیا لانی نیام ء نوکیں تعلق شوہاز کنت۔
ادب ء بن گپ ء حیاں ہما اُنت کہ چہ قرناں انسان ء گون اُنت۔ اصل چیز کہ کوہنیں گپاں
تازگی بخشیت، آ قلمکار ء حیاں کنگ ء بیان کنگ ء نوکیں انداز انت۔

با نل دشتیاری گشیت:

منی حال ء مکن بخت ء منی دوست

غماں مگر اینناں دل ڈرشتہ منی دوست

ء منیر گامے دیما کنزیت ء مارا گشیت گوں کہ غم دل ء چوں ڈرشتہ:

راہ مگر ان ات غمانی کوہ بندیں

چو سواس ء دلوں کنگ پاد ء

زندگی ء نا پاداری ء گپ ء مراد ساحر چو بیان کنت:

زیکیں روح ات کہ اُتکے تو ساحر

مرچی سر کپنگ ء سفر کنگ ء

منیر اے قرنیکیں حیا لے چونوک کنت :

باز دوش انت بلے مدامی نہ انت

زندگی دز گہارے ے ہلک انت

کو نہیں گپ ے خیالانی نیام ے نوکیں تعلق ے شوہازگ آرزائیں کارے نہ انت۔ پریشی ے تیز نگاہی لوٹیت، مشاہدہ ے ہیرتی لوٹیت۔ اکس قلمکار ے مشاہدہ تیز مہ بیت، آکو نہیں خیالانی نوکیں تک ے پہناتاں نہ گندیت۔ مشاہدہ ے تیزی قلمکار ے تہا تنقیدی سنج ے زانتے پیدا کنت ے ازم ے فکر ے سرا آئی ے گرفت ے مہر کنت۔ منیر ے تیزیں مشاہدہ ے یک مثالے ہما شعر انت کہ آئی ے فاضل ے شعرے ے جواب ے نبشتہ کنگ۔ فاضل کشیت :

غم خیالے ے عاشقی چاڑے

اے دگہ شغل ے آدگہ کارے

منی ہریش فاضل ے اے شعر ے سراواہ واہ کنت، بلے منیر ے زبردستیں تنقیدی شعور آرا حال دنت کہ زند ے ہما نقشہ کہ فاضل ے کش انگ، آدکش ے زبہ دار انت، بلے حقیقت ے نیست انت۔ زندگی چو آرزوان ے سادگ نہ انت کہ فاضل کشیت۔ غم ایو کا خیالے نہ انت، عاشقی بس چاڑے نہ انت۔ فاضل ے جواب ے منیر چوش کشیت :

زندمان فاضل ے شہدیں گالے بہ بیت

عشق چاڑے بہ بیت غم خیالے بہ بیت

اے شعر ے تہا منیر ے یکیں وہا دو کار کنگ۔ یک نیمگے آئی ے فاضل ے گپ اصولی طور ے من انگ، دومی نیمگا چرائی ے اختلاف ہم کنگ، بلے آئی ے وتی اختلاف انچیں زمیں وڑے ے دیما آورنگ کہ فاضل ے سبکی ہم نہ بیت ے منیر ے گپ ہم وانوک ے سر بیت، اے توازن نگد کاری ے ارواہ انت، تیز نگاہی ے نرم جبری ے اے آمیزش کہ منیر ے گورا است انت، بلوچی ے ہج نگد کار ے گورا نیست۔

بلوچی و نوکیس دور (1950ء رند) و شاعرانی تہا منیر مومن و ابید ہا مردم کہ فکر و فن و اے بلندی و رستگ، آ عطا شاد انت۔ ہے سبب انت کہ برے برے مازد و ریں و منیر و شاعری و عطاء اثر کشیں۔

چونائی و ہر شتریں شاعر، چہ دومی شتریں شاعران اثر زیریت بلے ایشی و سبب رند گیری نہ انت، بلکس تنقیدی سخن و زانت و بلندی و یک بیگ انت۔

منیر و شاعری و عطاء اثر کشگ و دگہ سبے بکندے دوینانی شاعری و گرائی انت۔ بلے منی خیال و ایشی و میار عطاء منیر و سرانہ انت، مئے سرا انت، عیب چہ ما انت۔ ماوتا مارشت و ہا بلندی و برت نہ کنیں کہ شعر و بندگ و و ہدا شاعر بیگ۔ شاعر و تا جہل نیاریت، اے وانوک و کار انت کہ و تا برز بہ بارت۔

اولی نظر و بکندے عطاء منیر و شاعری مئے چماں یک انت، بلے ہیرت چاری و رند ما گندی کہ دوینانی شاعری و تہا بنگپانی فرق و ابید یک مزین فرقی اسلوب بیگ انت۔ منیر و اسلوب و تہا روانی یا ریچ گیشتر انت۔ ایشی و سبب بکندے ایش انت کہ عطاء و تارا یک دمگے و گالوار (Dialect) و گون بندوک نہ کنگ و وتی شاعری و وسیلہ و انجیں زبانی دیما آرگ و جہد کنگ کہ آئی و تہا بلوچی و ذرا ہیں مزین گالوارانی نمائندگی بہ بیت۔ اے کار و عطا داں مزین حدے و کامیاب بیگ، بلے ایشی و اثر آئی و اسلوب و روانی و سرا کپتگ انت۔

عطاء منیر و دگہ ہمیں فرقی گالوار (Tone) و ثرندی و نرمی بیگ انت۔ منیر و گالوار چہ عطا بیگ و نرم تر انت۔ عطاء شاعری ثر و نگل و وڑا گواریت و منیر و برف و پڑ لکانی پیما نرم نرم و رچیت و ایشی و سببانی تہا کیے منی خیال و ایش انت کہ عطاء شعری شاہیم و فکر و سنگ کے ”چرپ“ انت۔ ہمیشا حمر و نا حمر و پہل و صراط و سرا آئی و پاد کتے لرزنت و گالوار ترند بیت۔

بلوچی ء اے دوئیں مزنیں شاعرانی تہا، منی جندء منیر ء اسلوب ء روانی ء گالوار ء نرمی چہ عطا
بیگ ء دوست تربنت۔

شعر بہ بیت یا نثر، کامیابی ء شرط دو انت۔ یکے خیال ء نازر کی، دومی بیان ء مہمگی۔ ء منیر
مومن ء سحر بیانی ء مستریں راز ایش انت کہ آئی ء اے دوئیں شرط پورا کنگ انت۔

ناگمان

مُنیر گوں مومنین شاعری ء

مُلا فاضل، عطا شاد، سید ہاشمی ء کریم دشتی ء رند، اگاں بلوچی شاعری ء تہرے تزان کنت
 بزاں مُنیر مومن انت۔ من بکشاں کہ منیر شعر پر بندیت، اے یک انچائیں دانکے بلکہ شعر
 منیر ء چاگرد کنت۔ من ہمچک جہلانک ء منیر ء ”نگاہ ء باطن ء سفر“ گمان کرتگ، بلوچی
 لہزانک پہ اے بزانت ء آئی ء دیمایچے ہم نہ انت۔ جدیدیت ء اے جزم ء کہ منیر گوں
 وت داریت دگے رندے بلوچی شاعری پہ شوق چشیں درداں آس پرداخت نہ کنت۔
 برے برے من ہے ڈول ماراں کہ منیر جادو گرے۔ منیر ء مستریں مارشت ایش انت کہ
 عمومی گفتگو یا مئے گونگیں بازاری زبان ء پد نہ بیت، آمیوزیک ء روایتیاں ہم وتی رنگ ء
 پروشیت۔ پہ من اے شرپ چو قرآن ء آیاتان انت کہ من منیر ء شاعری ء نام ء اے
 چاریں کشکاں بہ رنداں۔ منیر یک عہدے ء تواری نام انت۔ بلوچی لہزانک کجام ہم یک
 لہزانکے ء دیمایچہ درور تہنا سے آواز مثال کرت کنت۔ بزاں فاضل، عطاء منیر۔ گل خان
 نصیر ء سر پہ در انت۔

مُبارک قاضی

سمی تئی ساہگ گجِ انت

اوستانی بے راہیں گراں
واہگ شپاد اوشتاگکِ انت
مہکان چنڈیت دامنِ
ڈرچکانی تہنائی سُریت
تاکانی زیرچولِ جنت
گواتِ سفر دزموش کنت
ترگنت دلانی تراولِ انت
گرنجِ انت کہ چہمانی بخت
دستِ دلِ پیم نہ بنت
سمی تئی ساہگ گجِ انت

ماں گوانزگیں اذیرہاں
 کیفانی موسم سمبریت
 تئی ذراہیانی میتگء
 چو کہ نوائیں مردے
 ہوشء دتی راہ گارکتگ
 مرگ داں کدی ساچان بنت
 آبریشمیں واہگ دلء
 روجء سراچوں ایر بیت
 ستمی تئی ساہگ گج انت
 ☆

من و پہ تو اوشتاگاں
 زیکینیں ذرچکے کئیت منی
 بالادء پٹاں بہر کنت
 ثرانیت دگے گالوارےء
 جہنائیء صد تہر کنت
 ارسانی تامء ہم پللیت
 گیرانی سہتاں بال دنت
 سوچیت زبیں باطنء
 ستمی تئی ساہگ گج انت
 ☆

سَمی تِیابِ دامنِ
من شَنِ جوئے بَرِ اِتگِ
آپِ سفرِ ہوشامِ دنتِ
ارمانی نَمیں مُرگانی رَمِ
چوتنی گورِ ہارِ سدیتِ
(چوناہا گونہیں ترانگے)
گوں تو اُسِ ذروتی بہ بیتِ
ماہِ سلامِ پدِ بکشِ
وابانی ساہیلِ مہِ دُڑِ
سَمی تئی ساہگِ گجِ انتِ

..... تئی نامء

مناں زندانء آسء بے نواناں
 ماں ثنء جنگلء تو ہم شپادے
 ہما سہتاں کہ کوچنڈیت زمانگ
 تو پادے تراولاں دستء دلء کن
 مس انگارے چہ برزء ایرگیجاں

نوبت

نوبتِ شہہ رگانی ثیاب دپاں
آسِ دریاے پؤل پر و شان انت

ما دلِ حون داتُ سہوینگ
شپ تئی تئی میں مُسامانی
راہِ مگران ات غمانی کوہ بندیں
چو سواسِ دلوں کنگ پادے

منزلانی چراگ دزیرں دراں
 دیدگوں چچ کت انت پہ حیرانی
 واہگاں سینگانی کشک شمشت
 انچو تچک انت تالہء اوتاگ
 ماہء استالاں سئلء سوادانی
 دلجمء راہء ترگء نیلنت
 صیدء آہو گجا سفر بہ کنت
 دیدگاں راہ نہ دنت کوہ نمجء
 کونہیں بادگیرے گشئے شوات رُجیت
 جی پہ اہدانی ستلگیں ساہگ
 بار بوتلگ مسافرں مرگاں
 بانزلاں بے توارء بال کنگ

عطاءِ یاتِ ع

غمانی سیاہیں شپے چراگ اوستانی
کہ نا ایتاں نہ ششت انت داگ اوستانی

اے گاماں زوراں وتی منزلِ میار کناں
ترا کہ گیراں زبانه دلِ میار کناں

پکند پہ آزگیں پتانی شادمانی ع
پدا پہ مُرتگیں ارواہِ زندمانی ع

خماریں پتاماں ہزارانی تیرکماں داشنگ
گلابِ پُرس گشے مرچی موسماں داشنگ

بگش کہ سہتے اے اہدِ کپوت کنت گو گو
گجائے تو کہ تئی نیادانی شیر کنیں داڑو

پہ زردِ کاری میں پتیاں چوزیمی ع کر پاس
بہ بل کہ سارت بہ بیت بے تواریانی آس

پیا کہ بے پُزشت بیقراریء کدہ
پگر یہ کہ ششت بہ بنت کمیں دیدگانی گنہ

توچوں روئے تی ہوشامء زیر ابدمان انت
تی یات چو گشے ار سے جہانء چمان انت

تو سر گرے تہ گلابانی پتوئے کئے دنت
دلانء طفلیں نوں اوستانی لیوئے کئے دنت

ہتم خیالء بہارانی ساہگء سبزیت
کشار دردء و دارانی ساہگء سبزیت

زمانگ اُچ وتی درداں تہ دست کش نہ بیت
بچار بے تو غمء سکیانء وش نہ بیت

اے بامسار تی دستء پزشتگیں تا سے
اے رولہ انت کہ غمء دیر مُر تگیں آ سے

تو آرتء سر کنگ پہ واہگانی نیادیء
اے کاروان چتور سر بہ گیت شپادیء

ودار

تو چنچو دیرء اتلگ ءے
 تیاب ء چول اوں ساہگ ء پُر شنت
 منارا مرگاں نال اتگ
 تو اشلگ
 تہاری ء گوں دیدگاں دَر امیں
 منارا چار اتگ
 مس دیستگ ات
 تئی قرار ء آپ شونز بستگ ات
 بلے منی ودار ء انگرانی زندگی
 تاں ذرپش اتگ
 مس نشتگاں

نوں کہ اتلگ ءے تراگشاں
 ابید اچ تو است کے
 کہ مہرگان ء لیٹ دنت دل ء تب ء
 ء لب لب ء چ سمانہ بیت
 تیاب ء چول ہم گجا پُر شنت
 تو چنچو دیرء اتلگ ءے
 تیاب ء چول اوں ساہگ ء پُر شنت

اَرسِ وِنازِینِک

اَکسِ بَکریوئے

تئی ارسِ چونا زینکے اَرجاتِ اَنت

داں پختِ وِہدا

شپانی نیم اَپہ تومس سوتانی ہارکاراں

شپاں کہ وِہدے

تئی میتگِ وِدمکاں مَکواتِ کشیت

دل اَ مئے تڑ سے

چو بے اَ میتیں چراگِ اَ لرزیت

تئی دیدگانی وِدار کینے

تو وِابِ اَ اَ بریشماں مَکوپاتِ اَ

داں چنتِ روجِ اَ

زما نگِ اَ انچو برفِ بستگ

تئی کندگانی نُمّار
قرناں اولں واب گنج ایت
بلے کیوتے
پہ چینک ء شوہاز ء پتو بہیت انت
تئی سحر ء بانزل
تہ گوات ء رفقار ء ہم ہر بہیت
ءز مانگ ء آ بشار ء ندارگ ء گوں
اگس بگر یوئے
تئی ارس ء نازینک پر رچات انت

صلاہ

شپ نماراں وتی واتریءِ در بندگت انت
 ہر شگمیں اوست دمانے اوں نہ داریت گاماں

چک ودارانی پدءِ انت کہ توارے بنیت انت
 بال کنت مرگے منی چاڑءِ سفر بیت بندات

یات کنیت انت کہ دروں بندگتگ پیدا کاں
 تو بیا تکمین ئے منا بلکیں صلاہے داتیں
 من ودارءِ تنی بہ ننداں کہ پدا واتراں

شہیدیں جو یے ء لمب ء

زمین ء زند ء دلوت
 برت ء قحط ء جور چاریتگ
 بچار ات تن اے شہر ء
 پہ من چوں بیڑ بندان انت
 برے مئے سینگ ء کو چیت
 برے ماں پتھاں سر کشیت
 منا ہد ء دل ء ہو شام پترکان انت

دُعائے کُنت لرزان انت
 کہ لہزاں کافی ء کابیل ء جہت ء
 قبر و دینت انت
 طلب بے بازلیں مرگے
 پہ ترپے آپ ء شوہاز ء
 زمین ء رودیں دل بند ء
 مدام انگار پیشکانڈیت
 شہیدیں جو یے ء لمب ء
 منی زند ء ہنر نشتگ

منا ہد ء دل ء ہو شام پترکان انت

مولد ارساں قبر مکن

مولد ارساں قبر مکن
 قبر کہ زندہ میراث آنت
 زندہ پُتینکے و ابانی
 و اب غلام آنت معنای
 معنا حاجت دوست مراد
 رنگہ بادین یا کہ شلمین
 ہر رنگہ ملامت بنت دیدگ
 رنگہ بدنت تہ قرن وتی
 آدینکے چنڈاں چنکاں کنت
 رنگہ شلنت تہ آپ وتی
 ہوشامے بچاں نازینیت

حون ۽ بشارت نام نہ دنت
 گوات ۽ گوانزگ ساز نہ جنت
 بس آگاہ کنت بس واپینیت
 مولد ارساں قبر مکن

مولد ارساں قبر مکن
 دور انت سک بی بی ۽ گدان
 پاد رونت نہ دست رسیت
 دزے قصہ آران انت
 چمانی دریگاں پلن رونت
 ۽ پلن وتی ارواہ ۽ سرا
 درد ۽ کوہ ۽ لیثیت
 واپس زمانگ چاہ ۽ کپیت
 روج چہ آستونکے در کنیت
 استال تمایس بار گرنت
 زہگاں پہ تسلو لیویے
 مولد ارساں قبر مکن

مولد ارساں قبر مکن
 تہنائی بے رنگیں زرے
 چے اُسپءِ اسپر تیرءِ سگار
 تئی سہریں انارکانی دیگر
 بے بز مشیں اوستءِ ہر ساعت
 بے معنائیں وابانی کلّیت
 بے وانکس چمانی بولی
 بے شاریں سرءِ ہر سیاہیں تار
 اے آپءِ حصارءِ باہوٹ انت
 چے پش گج گئے چے پھر یزے
 مولد ارساں قبر مکن

نیادے عزاسراں

منی ءُ تئی جتائی ءِ نیام ءِ روچے رُست کنت

منی ءُ تئی جتائی ءِ نیام ءِ وپت کنت شپے

منی ءُ تئی جتائی ءِ نیام ءِ شہرے رُشت کنت

منی ءُ تئی جتائی ءِ نیام ءِ وابے سُر پت کنت

بلے اے ایو کی کہ وہ پتگیں سپا ہی یے
 چو مرتگیں چرا گے غم و بیہال بیت
 دُور اُج مے اوست و رہسراں
 کئی گمان و شچراگ شنگ ات انت
 گوات لب کنت گوں مہر گاں
 ماہ تڑ پے بینگی

بلے پہ دُور ترس بشارتے
 گشے اے تیوگیں جہان د کے مرتگیں
 نہ من نہ تو نہ روج نہ شے
 ماہی ترا نگے نہ شچراگی میتے
 تہار دیمیں ذرا ہی یے
 نہ پز شگیں قرارے غمے
 منی ء تئی جنائی و نیام ء مرگے ات
 کہ بال ءے کت
 منی ء تئی جنائی و نیام ء سوچنے ات
 گار بوت

تو منی بستک عِ سرون ء تہنا

بد زبان لمانت منی ز مانگ ء غم
 تو منی بستک عِ سرون ء تہنا
 نشنگ ءے دانکہ کدین ء بند ءے
 گس نہ متنگ بُنانی اُ مباراں

راست ء آبریشماں نہ پوشیت کس
 ڈروگ ایش انت کہ گوات ء پلانی
 پتو اُ مبارجنگ پیداک انت
 ماہ ہم نوبت ء غلام نہ انت
 پتئی دیدارے ء و تا ڈرنجیت
 سہب تئی مسکیں چادر ء گرنج ء
 بے انانی بچیت ء تالاں بیت
 و نڈکنت روج شاد ہاں دیدے
 شپ تئی و اباں بہرکنت چہماں

اے اگس راست انت تہ پر چہ جیڑے
 ”چوں شکون انت منی چراگ ووت
 مرچی پیرز گاہ و تگرد و پیچ کن
 گرم انت انچو گشے ارواہ بہ گردیت
 ماہ و بیست انت و سک تہار انت شب
 چم پچاں کورے و مہار و پدے
 کئے تی و شبو و بدنت متاگ و
 گوات و و کشک شمشگ مرچی“

چون و ش ات آستاء موسم
 چون گران انت اے جیڑگ و ساعت
 پاد و سرگو زبکن چانٹ و اوست و
 گوات بلکیں گوں تی دامن و دوچاں بہ اڑیت
 کس نہ متگ بتانی امبازاں
 زندگی اچ تو دو گام و دور انت
 تو منی بستک و سرون و تہنا
 نشتگ وے دانکہ کدین و نندے

کیب

روح و پیتک انت نگاہ بندیں تار
ماہ ماں ہلک و سرون و
چو چراگ و ذرتلگ

نوبت و بے کما ریں چوری و
زند و لیبو ماں شپ لداں میل دات
نیمت کتے کہ شہاز و در بیت
یا منی لیب و ہما و تاگ و
سستگمیں جاہ و دو بر گر نچ پدنت
داں اے شپ قرن چہ و اب و بہ گڑیت
است کتے کہ بکنت بازی یے

دراں ڈیہہ

زہیری جیمہ یے
 شپ میٹگیں ہلکانی واہی و گد انے
 رُسنگیں چہا لے و کو ہے
 کہ پتنگ شیر کنیں نازینکے و شندے
 اَلوقی کر پاسکیں شینکے
 آہ و اُفاری مجیں کولے

دراں ڈیہہ انت

چہ و دار و کڈک و بر مش و
 چہ زیکیں نو بتانی وشی و سحر و
 چہ ٹپہی میں کپوت و نا لگ و آس و
 چہ و اب و کیف گیریں لذت و ساز و
 چہ مکاریں خیال و شار و ہر چانک و

دراں ڈیہہ انت

چو تیا ب و ہڈ شکیں چول و کہ و اتزیت
 پتئی او مان و وشبو آں
 گمان و گواژگ و ہنی میں ساچان و
 پدا کنیت انت

ولجہ اے بیماریں دلِ

شہرتِ انت چینیچو ولجہ اے بیماریں دلِ
اندراءِ ہشک گوں وتی زندء موجریں
شادہ اے شہرءِ بُرزترین ذرچکانی بُرانت
گوں تنی مہرءِ ٹرنجِ انت داں روٹگ واہگِ
شہرتِ انت انچو ولجہ اے بیماریں دلِ

کئے تئی نیادے میتگیں داڑوآں بوارت
 کئے وتی دردے ساہگے پاداں تچک بکنت
 کئے بہ سنگاریت گوچلیں اہدے نیتے
 کئے وتی قولے دامنے داگاں پل کنت
 کئی ودارانی روج چہ کوہے ایرے کپیت
 کئے دلے شاہیں دیدگاں سلطانیں وتی
 ماں غلامیے پاہوے ڈرنجیت پہ اہد
 چہ ازل دستے رنگ دنت وہدے دامنے
 کئے چہ دیتے سہڑکیں امبازاں جتا
 تالہے گنجاں واہگے پلاں بہر کنت
 چکدگے عکسے گندیت ماں جوے شیشگے
 حمیرے ماریت روج وتی چتاں بند کنت
 شپ کپیت نوبت گران بیت مہرانی سفر
 لیٹ ات انت قرنہ ڈروشے راہے مٹ کنگ
 بے چراگی انت ہڈشگے انت اوستانی پدگ
 کئے بکنت ہنی واہگے زہانی زہاں
 نشت کنت کئے تئی انگریں ہیرے ساہگے
 شہرت انت چنچو واہے اے بیماریں دلے

وفاء و شہو

وفاء و شہو چول جُزیت
کہ آس رفتاریں و ہد مُرتگ
ماں جیڑ گانی بلوریں ڈرپ ء
غمانی نمب ء اوں کس نہ گندیت

(تہ سنکباری ۽ یتانی
ہزار پوشا کیس درد ۽
آزار ۽ کئے سماکت)

منی تو انگت تب ۽ زانے
تراریات انت کہ واہگانی
گشادیں ڈن ۽ مانزا ۽ تکمیں
منا تو کڈن کنگ نوانے
۽ یکیں چیک مس چیکو یے گت
ہا توئے کہ زرانے انگت
پہ سا گئے ۽

ہا مناں انگہ چیک ورا ناں
وفاء ۽ شبو ۽ چول جنزیت
کئی مہلب انت پمں پد گران انت
کہ ہتیانی زہیر تا پ ۽ نہ داتگ انت تو
ماں جیر گانی بلوریں ڈرپ ۽
غمانی نمب ۽ اوں کس نہ گندیت

جاور

پہاں سرگوات ۽ سرون ۽ گل کن
زندگیں مردمانی شہر ۽ تھا
درد مندانی نفس تہنا انت

شب وتی آسر ۽ غماں گار انت
روح در کثیت دیدگاں سوچیت
دل چودانکے ۽ کیسگ ۽ کپتگ
مرچاں درد ۽ نہاد ہم گران انت
کنے کہ مرتگ ہج شمار ۽ نہ انت
کنے کہ زندگ انت آ بیران انت

پہاں سرگوات ۽ سرون ۽ چست کن
زندگیں مردمانی شہر ۽ تھا
نور ۽ شہو ۽ پچے قبر کنے

بالاچ و ناماء

بیادتی غماں
 گوں نو کتریں زمانگ و
 سگارے و بدل کنیں
 بیالے راہ چاری و زرع
 جتا کنیں چہ دیدگاں
 چہ کوہی چمگے و تنگے آپ
 ہمسفر کنیں

اے بالاج انت
 کہ ہر شپ کنیت
 منارا ناز بونی آجکھیں نالے
 ءعصایے دنت
 منی و ابانی گوچان ء
 کمائی گوبھنگے
 ءنیم سوہاں کرتگیں تیراں
 شمو شیت رو ت
 ☆

من آس رو دیں کو ہساراں رُستگاں
 تو گھز مین ءسینگ ء
 چوچنگے در اتلگ ءے
 گوں ترا اے زندگی
 تچیت جو یے بیگی
 بلے سگارے ءکش ء
 نوں سرمہ رگر
 من لیز ہانی غم شپا د کرتگاں
 اے گھز مین وت اسپریے
 بس تیرے ءطلب بکن
 کمانے بس پدے منا

چہ شراباں سر نہ کشتے چہ لُکھاں پد نہ بنے
تو گجائے کہ منی چہاں دے اندر نہ بنے

چو کہ آپے روتگے ایر کپنگے مئے باطنے
ہر غمے بنجے گوں ہر غمے آسر نہ بنے

ما پہ تو چو یکے تہنا میں پدے راہے سرا
تو چو شیس بوئے آج ماشنگے پنا سر نہ بنے

آگجاں کیف انت نہ لذت تی بہاریں دامنے
ارسے وشبو آسے لذت یا غمے جمہر نہ بنے

من وتی اہدے تو امیں جیرگاں ار سے کناں
تو چو گواتے بانزلے ہورے سرا ہم تر نہ بنے

دوست ءُ ہمراز گجا دپ بہ کپنت

مارا جند ءِ وتی چہرگ اوں نہ جنت

کئی داد اُنت اے زُبان ءِ تراول

من زاناں منی ہمزیاد گج اُنت

تو ودارانی تگرد ءِ پیچ ءِ

مُرگ لڈنت ءُ دگے نیے رونت

گول ما زہرے ءُ نیائے ہلک ءِ

پلن نوں موسم ءِ گپ ءِ نہ گزنت

تو نہ دیتگ اے بہار ءِ ذروشم

روکیں شاہانی سرا برف بدنت

انگہ ساچان تنی بچکندگ

یات مارا تنی مگر یوگ نیلنت

انچو رپتے توپہ تاہیر ءُ مزہ

انچو کہ کیفے ءِ اوتاگ سدنت

داں چما روجء کہ بتگ دلء انکارء بہا
واہگء مسکین پداں گنداں کہ گون انت گواتء

رگدگء شن تنی چول جنان انت انگت
تاسکے آپ بدل دئے منی شوہازء زرع

تئی بچکندگِ ءِ پلِ اَنتِ چو گلابِ ءِ گنذنت
 غریبتگیں چمِ ءِ منی ارسِ نوں غریونتِ رکتا

دہرِ ءِ شپِ پلے تہارِ انتِ مسِ وتا منیمِ کناں
 غوستگیں روجِ نہ مُرتگِ منی ارواہِ ءِ تہا

اہدِ ءِ بُتِ چونِ شموشاںِ دلِ ءِ روکیں روجِ ءِ
 ماہِ ءِ ماںِ شارِ ءِ بکنِ مہراںِ استالِ کما

بسِ تئی ارساںِ پہِ منِ غورنگِ غماںِ پیلاوشنگِ
 تو منا گورِ کنگِ چہِ ہمکِ آسِ ءِ آپِ ءِ

زندِ ءِ شہدِ آپِ ءِ دو تر مپِ بیتِ نصیبِ ءِ کئیِ ءِ
 پختِ کافیِ اَنتِ منیِ زیرِ ءِ جوِ ءِ لمبِ ءِ

دیرِ انتِ بنداںِ مسِ اےِ و تو اہیِ ءِ زندانِ ءِ مُجھیں
 بیا بہ نندِ سہتےِ منا گوںِ وتا زورِ ءِ پادا

اے دردِ آس گیا روک کنگ دلِ جانِ
داں تو نیائے زمستاں نہ بیت زمستانِ

اے اہدِ بُت گشے بانوریِ تماہان انت
پہ ارس مینیت وتی ہتیاں چوں کندانِ

تو سر گرے تہ وتی پادے تراولان پھریز
ادا کہ آگہیں ڈرچکانی واب بے معنا

شپے ودارے نہ کنت کوشے نازبومیں نفس
نوں بیا بہارے وتا سرکتگ گیابانے

تئی خیالے بشارت چہ دور پیداک انت
من پنے ایرکتگ موسمے سرے بانے

اے طفل نوبتے نازیکے لذتے دور انت
بیا دردے گوانزگے کشیں چہ شہرے زندانے

تئی مہرے کیف سرنیت جنگلے ڈرچکاں
کہ انچو مکتبی وائنت قرآن لڈانے

تئی نام رہسراں نقش انت خیالے رژنائیں
ما منوسکسں چدا دائم چراگ دارانے

دلِ اے تراولاں کئی دامنِ قراریناں
 زمانہ درداں نہ گندیت آشکاریناں

نہ شہمیت اُنگہ منی نوبتِ غمیگیں بدن
 مس ماہکانِ گوں تئی سرمگاں ہواریناں

نہ گمیریت نہ سبزیت چہ ہمیں اُمیتے
 بیا کہ تئنِ دلِ مرچی آس چاریناں

ہزیت چو گواتِ کشے مہلبیں پدے چاریت
 نہ بیت ہوار گوں تئی آہو آں شکاریناں

اکس پُکریواں گُردا دید گوں گلگ نہ کفت
 گوں آزمانِ زرعِ واہگاں ہواریناں

مُنیر اے سینگِ میراثِ کئے پدنت لیلو
 مروچاں زار کتگ مُرگاں شپ تواریناں

چہ تئی شہرء کہ وہدے در کپاں
 ڈرچکے بان ء ماہء دلبدء رُداں

تو منی پتھاں چو پلء نر پتگ ء
 من تئی لٹھاں چو ہوشامء رچاں

کچراں پرت انت ایتانی رگ
 چے بری زہر چک باز انت ماں لداں

وہدے کہ بیوانکی یے ساہیل بیت
 رہراں کئے چیر گنج ایت الو تاناں

انگریز دستِ دلءِ انت زندگی
ہارے اوستءِ مرنت دریا گداں

ہر دیں درکائے منا زورءُ برد
من وتی شوہازءِ وت ہم گون باں

تو کہ حالیگیں وداراں نشنگے
نوں بزاں من اچ وتا بے ثرانگاں

دور جنت پتو مئے کاریزیں گماں
تو گشے پرچانہ ڈرپشے کدہاں

بے چراگءُ بے مرادیں موسے
زندگیں ماگوں دلانی دوریاں

نوبتءِ دُرسیں دریگوں بندکت انت
تو وتی رنگاں پہل کن دیدگاں

انچیں اوستے زندءِ سادءِ تچک کنت
انچیں تاہیرے کہ کم کمءُ سُچاں

روح دریا کپیت ماہ مجء ایوک بیت
وہدے تنی غم منی چمانی تھا ایوک بیت

شیر کنیں زندء ثمارء پہ پنا ہے مانیت
پڑشنگیں وابے کہ ارواہء زرء ایوک بیت

دوریں دوستانی کلوه انت گشے شنگیں جہر
بڑگیں ہور ماں گیا بانء پدا ایوک بیت

وہدء پلانی چوگہ کہ ہمودا سر کنت
زندگی روت ہما انجیرء بنء ایوک بیت

شہرء یک زہگےء لیو یےء آلت گار انت
کس مناسوج نہ ذنت گوات گجا ایوک بیت

گواتِ سرا نہ اوشتیت نہ آپِ تہا کپیت
اے ڈروشمانی آس دلِ میگِ کپیت

شپ چست بیت چورازے بہ لانیجیت دامنِ
سہبِ بچار چوپلِ درگِ دپِ کپیت

بے حاجتیں توارے ماں دزےِ قبر بیت
کرپاسِ گلگِ اگس کانچِ سرا کپیت

انچو دراماں مس وتی شہرِ میتگاں
انچو گشے کہ چمِ مچاچے تہا کپیت

تہنائیِ بچار کہ اوشتاگِ ایوکا
ہردیں کپیت بزاں وتی جندِ کشِ کپیت

حالء زانے تو بے چراگیء
 روجء گلہ سنگ تہاریء

مہرتی پمس چون تاوان انت
 ساراں امبازاں من گنوکیء

(ق)

چیریں رنگانی ستر تی پوشاک
 تو مے شعرانی بے زبانی ے

کودکیں واہگانی مہمانی
پیریں دردانی آسراتی ے

باس پلانی عکس تئی بوے
بادشاہیں دل ے غلامی ے

تواوں آست ے منی اوں ساہ سُریت
مرچی نیں وہدء تنگی انت چئی ے

گوست قرنے تو پمنا گریگ
انکتہ تر انت ہیر جگی ے

منزل ے ماں دل ے پناہ زرتگ
راہ گار انت غماں شپادی ے

ماں سہب ۽ دست ۽ چو مہرگ ۽ انت
اے چم ۽ ارمانے ڈرپشگ ۽ انت

کئے انت کہ دیما منی ۽ نشگ
منا چو آدینک ۽ چارگ ۽ انت

غم ۽ تنی ہر چیز بہر گرتگ
نوں آس ۽ ارواہ ۽ پڑوشگ ۽ انت

اے چاڑ موچے چو گوات شنگ انت
تو امیں گیا بان گوانزگ ۽ انت

تتکس شارے ۽ چیرا نشگ
شپ انت کہ مہکان گچگ ۽ انت

پدانی ارواہ خون شنزنت
سفر مئے کانچ ۽ زمانگ ۽ انت

میر اے درد ۽ را سوچنے گوں
دل ۽ چو گر نچے ۽ بوجگ ۽ انت

دلءِ گسر کئے کشکءِ نگاہءِ دیر کئے
تو دیریں ہلکےءِ دارے مئے راہءِ دیر کئے

چہ زہیرءِ شپ جتاں وہدے برے اوستءِ ماہءِ
وفاءِ پلےءِ چہ مہرءِ صباہءِ دیر کئے

دلءِ بشوداں کجاں زُمزمءِ کہ داگئے بروت
اے لنتءِ تراولاں زیرےءِ آہءِ دیر کئے

ودارے پھلےءِ صراطءِ گوزاں پدا ہم تو
بہشتءِ نیادے چرے بے گناہءِ دیر کئے

مُیر اے زند ہے پلےءِ منت انت کہ زریت
پچے زہیرءِ گلابءِ چہ شاہءِ دیر کئے

انچو گریگ کس اس ء چہ در رتگ آنت
دیدگ ء کیلو ء ارس سر رتگ آنت

دوش بانگواہ ء نوداں گومے شنز اتگ
ژمپ ژمپ ء گشے ماہر رتگ آنت

گند باگ ء بہارانی قربانی ء
ماں تی گت ء گلابانی سر رتگ آنت

جی تی ذرینیں خیال جی تی آدینکیں داب
سُر مہ دان ء چہ سُر مگ ستر رتگ آنت

پخت شار ء کفنے پخت کفنے دامن ء
مرچی مہر ء چنالانی بر رتگ آنت

انچو برف آپ بیت انچو بینگ رچیت
چہ زبان ء در آتک آنت حبر رتگ آنت

لڈان انت دل ۽ ہلک گوں زیبائی ۽ ہار ۽
بچکنڈگ ۽ کیف ۽ پہ تئی ارسانی ٹمار ۽

تئی دیدگ ۽ فرمان چو دریا یے تچان انت
ہوشام نہ ججزیت گوں چولانی توار ۽

سرگر تو بیا موسم ۽ زلفاں جس پئے
گیمرتگ انت اے رہس ۽ انگار ودار ۽

من دورگر کپتاں چہ امبازاں جہان ۽
پخت چکت جنگ پڑشگیں وابانی بہار ۽

درداں پہ سکینے نہ پہ نیا داں تئی شگانے
اے دل تہ وتی زند ۽ نیاتگ کسی کار ۽

روح انت کہ شب انت ماوتی چماں نہ ہیں برہنگ
تئی درد پناہے تئی غم ۽ پوش اتگ مارا

نازکیں دل ۽ آلتاں نندان ۽ کمایاں
شب وہدے رُجیت بار دنت مرگانی توار ۽

وشبویے ہمزائے پلکانی دل و ثرانے
 بیا کہ منی مارشت و آبادیں گیابانے
 مرگانی دلاں نر مشیت پادیک تئی اوستانی
 تو آگہیں امروز و پُرزیریں و ابانے

اے نوبتِ بے حاجت دگوش تاکد داریت
او پڑشگمیں کانچِ غم نازرکیِ دستانِ

چہ نیادِ شپِ دستاں چو مہلبِ رخصتِ بے
چو موسمِ ارواہِ تاکانی شمعِ مانِ

نوں واہگِ ہردو چم بے اوتیِ کُتِ انت
نہ روجِ کشِ گونِ نہ روکیں چراگانِ

اے نغمہیں چارراہِ ہوشامِ سفر چرنے
چو حاجتِ کُتانی ماں تا سے چنکانِ

ارسیکیں شپِ نمبِ پادبزمشےِ بیوانکِ
چو رخصتی بچکندے چہ دیدگاں دگرانِ

ہج گوں تو گلگ نیست انت بلکیں اے زبانِ بیت
من اچ و تادل تنگاں بلکیں تو دلِ زانِ

و شہوے رنگ سُجّت پلانی نازینک پُرشنت
 عکے ۽ اوست ۽ ڈرہیں اہدانی آدینک پُرشنت

دانکہ مے شئی نئیں ارواہ ۽ سفر برجاہ انت
 چول ۽ پادانی تہا شیشگیں کرکینک پُرشنت

شپ کہ جُزیت گوں اول گا میں صبا ۽ نوداں
 مرگے نالیت ۽ منی و ابانی آدینک پُرشنت

کس پناہ دات نہ کنت کوہ ۽ دل ۽ ہوشام ۽
 ارس ۽ ارواہ بلیت شنگ اِتگیں شینک پُرشنت

آلوت ۽ ساہگے کپتگ ماں و دار ۽ شہر ۽
 سرشپ ۽ دمکاں زباں باطنیں نازینک پُرشنت

نوبت ۽ دست کہ دلے دور دنت سِنگانی سرا
 تالہ ۽ گت ۽ صدف آسریں کرکینک پُرشنت

نیادانی انچیں لذتے مودہ وار اتمیں
یک وابے دیستگ ات، تا عمر، شمار اتمیں

تنی یات چارگء ات گروکانی دامنء
ماگوں زمینء ستلکس ارساں ہوار اتمیں

گھواتانی ہمسفر بہ بنت ارواہء، چمء، دل
آروچ لذات انت کہ پہ جاہء دیار اتمیں

اہدء بتء را ما وتی گوناپ بخش اتمگ
بارانہ دیستگ ات تو زمانگ بچار اتمیں

قرنے گوزیت پتا کلوہے مئے سرنہ بیت
تو درنہ گیتک ماتئی نزوکء گار اتمیں

قولے قرارے غدرے نہ کہ زنگء زاری یے
دستء ات مئے زبان بلے بے توار اتمیں

نوبت چراگیں چہماں منیر رہن کنت کجا
ماتئی زہیرء رہسراں دزء، غبار اتمیں

ارواہِ آسِ ساہگِ نندے ملامتِ
شعرے گُشے کہ وا بے بکندے ملامتِ

ماراں میار باراں من درداں زما نگِ
دودانی کانچاں پر شگمیں گندے ملامتِ

اے عاشقیِ راہِ سفر یکیں منزلِ انت
دردانی دامنِ اوں بہ نندے ملامتِ

سُہبِ سمینِ لنگاں داتگِ قسمِ منا
اوتاگے وشبو آنی بہ سندے ملامتِ

آنچو گُشتِ گلاباں تی جیگِ چکتِ اتگِ
بلکیں جہانِ راستِ انت بکندے ملامتِ

نہ ٹرانگے نہ غمے نہ ودار تہنایاں
 بیا تو پتہا دستے شہار تہنایاں

زہیرے شائلے کو گو نہ دردے سازے توار
 مس بیقراراں آکس پہ قرار تہنایاں

منی نگاہ وتی عکسے دامنے بندانت
 او سُرمدہ ڈرنزیں شپے ریکبار تہنایاں

وتا مس پروشاں پدا سازاں صد برے روچے
 زاناں یکے آں یا کہ ہزار تہنایاں

پتاہا گاراں اے دُنیاے چھانی تہا
 منارا گوں منی چتہاں بچار تہنایاں

آ آنچیں تھگیں ترپے کہ ڈرچکاں ساہگ کنت
 منی طلب مس گوزاں چو کہ ہار تہنایاں

وتی مس ایوکیے پُرساں داں کدی بنداں
 بیا تو گوں منا دستے بدار تہنایاں

روشنائیں دِلے مچگ لومیت

انگریں شن ایربرگ لومیت

بارکہ گران انت ساہگئے بہ بند

راہ دُور انت تہ دمبرگ لومیت

پلے چو دژمنء مئے ہمراہ انت

دل چو دوستےء رددیگ لومیت

برف شنزان انت دمکاں بالادء

آس پدیانکے ایر کپگ لومیت

زیم چمانی چار نیا نسر پنت

نون اے آدینک مٹ کنگ لومیت

گون تنی ہلکء کاروانء پداں

دل چو بندیکےء ازگ لومیت

چمء میراث بلوریں عکے

چو سروزیء دلء نڈشگ لومیت

دشبوئے واہگانی نہ ترانیت زبان کنت
چہ موجری ہزارانی عاشق نشان کنت

چہ مجتبیٰ غمء تہی مناجات دائمی
کہ دردِ ناتوانی دلاں ناتوان کنت

کئے آس دنت چراگِ تہاریءِ دامنءِ

کئے اہدءِ عکسءِ مرتگیں ارواہ مان کنت

ہر روج دمکاں پر شگیں واہاں بہا بکنت

کئے کہ شہرءِ دیدگاں زوریت گدان کنت

رنجیت زندمان پہ نودی بشارتے

ہوشامءِ کدہءِ را کسے آس مان کنت

رگند دیدگاں درآمد انت چہ جندءِ دروشمءِ

رُدریں دلانی آپ کدی سگران کنت

یک پلوے زہیرانی ساچان دائمءِ

یک نیمگےءِ روج گوزیت شپ رچان کنت

ما نامءِ دپ منیر گوں دانائیءِ دلءِ

کر پاسءِ پُلاں زوریتءِ آسءِ نوان کنت

اے دل و تن کہ منی دیدگ و دیما ترپے
روح استالے بہ مانیت بہ بیت دریا ترپے

تئی غم و پار و منی زرد کہ گار انت و چمیت
انچو کہ کوہے و پشت و بہ بیت سہرا ترپے

اے گجاں اہد انت ادا اینچو گیا زند رسیت
دیدگ و ہلک و دریت سر بہ بیت گٹ و ترپے

تئی امانت تئی غمء آس ہما پیم بلیت
نوداں شنزرات اوں نہ رستگ مئے شپء راترپے

زردء داگاں داں کدی شوداں بلے دیم بدئے
پتمنی دامنء پولنگء شہازء تھرپے

ہستیء زر کہ وتی چہرء شہینء تھرپے
چوں بہ تو سیت غمء جلگہیں آسء تھرپے

پہ تئی وش آتکء شموشیت ہمک بالاد وتا
دیدگاں پلں شرنپت شہم کنت دستء تھرپے

روح پہ زراب دریتیں تہ نہ مانیت نشان
تپنگیں سنگء سرا ایر انت اے دنیا تھرپے

قرن گوست انت منی ہوشام چوکوہء برزانت
کم نہ بوت شادہء شوز بستگیں آپء تھرپے

اے منی واہگء صدسالء وفاء مزان
گوں وتا برتگ تئی کینگء ہارء تھرپے

کیوت دیوانگلیں مرگے

بلوچی لہز انک، کہ آئی شعری مذہبیانی بن ہشت و جنڈ گوں لپہء ایر انت، عشق و مہر بہ بیت یا کہ جنگ و کوش و داستان، گل لچھی ذروشم و سازگ و بیان کنگ بوتگ انت۔

دیگہ ماں بلوچی قدیم نیشنٹگاں (Archives) بیکہ ہے لچھاں دگہ بچ ساڑی نہ انت، تاوہدے کہ ماں عربک اسکرپٹ و قالب و آرگ نہ بوت، چدء و دیم ہر دوئیں پہناداں (بزاں شعری ادب و رداکی ادب) کارکنگ بوت، پنجاہ و اے دیم لہز انک و ہر نوکیں تک و تہرے ماں بلوچی و درامدی صورت و پجاروک کنائینگ بوت، (فارسی، عربی، انگریزی و اردو و پوروردیگ بنت) آزمانک، گدارک، دستونک، نگد، آزاد لچہ، ڈرامہ، رباغی، قطعہ، سانیٹ، ترایلے، ہائیکو و دگہ باز، گل درامدی تہر انت۔ ہے رد و آزاد لچہ و ہدے ماں بلوچی لہز انک و کوار و بندگ بوت، تہ اے پہ کلاں درامدے ات، بلے کم کم و گوں ڈرساں پجاروک بوت۔ پیش و آزاد لچہ نشتہ کنوک کم ات انت، بلے مرچگیکیں عہد و گیشتر شاعر آزاد لچہ پر بندنت، بلے آزاد لچہ و دراجیس رنگ و دروشم یادراجیس آزاد لچہ و گندیں کہ ولجہ منیر مومن و ساج اتگ، چٹ و نوکیں تجربے و منی گمان و اے داہیں دراجیس آزاد لچہ چدء پیش ماں بلوچی لہز انک و کس و پجاروک نہ کنائیتہ، اے دراجیس آزاد لچہ کہ ایشی و ہریک درے گوں اُردیں سرگالے و گوں وتی جٹائیں سنگ و وتی اندگہ بہراں ہمنیاد انت، اے منیر مومن و رنگیں شاعر و سرپدیں لہز انکارے و کمال انت، درچک ہا درچک انت بلے آئی و شاہ، پل و تاک گل جٹا انت (گٹھے قلمی یے) و ہدے منیر مومن اے ڈراجیس لچہ و قصہ و بندات کنت، گڑاما گوں چار و ناچار قصہ و تہا ایر کہیں، قصہ جیردگانی نہ گنوکیں داستان، و پشدر و ہمارنگ و تام کہ گندگ بنت چرایانی شیرکنی و ز بہر بیک تو گٹھے گنا ہے۔

اے ڈراجیس لچہ جیردگ و پاس و وتی قصہ و چو بندات کنت کہ دیما سیاہ بزیں دزے، ترا

گھمان بیت کہ اے دوزء پُشت ء الم میتگے، بازارے ساڑی بیت، وہدے کہ دوز غبار
 بالابیت تہ راستی میتگے سہرا انت، اشتاپی ء گوں سر گرے کہ چونیس میتگے؟ وہدے سر بے
 داں بے مردی ء ابیدد کہ بچ کس ودی نہ انت، ویرا نکلیں شک ء دارتی راہ ء مانتران،
 پُرسیگیں گدانے گندے کہ رُتلگ، دارے ء جمک ء کونہیں مشکے ڈرتلگ، چینچو ویران انت
 اے میتگ، کئے آباد انت ء کئے آباد بوتگ؟ سئل ء میان ء بازیں بخت ء پرس گوں وت
 کئے، بازار ء اول بہر ہلیت ء بند ء پُشت ء پیریں در چکے درابیت، انچو پیر انت کہ تی دل ء
 پیر مردے تحت ء باہوٹ انت، انچو تو بچ ڈر بے، چکت جنئے، اہ! کپوتے۔ گل ء بال بے،
 کندے ء دپ ء در کنیت کہ ”کپوت دیوانگیں مر گے“ کپوت ہے ڈر چک ء شاہاں
 نندیت، تراوش آتک کنت ء پد اترامیتگ ء بے مردی ء ویرندانی ء نکلیں حوال ء دنت، پدا
 چماں اندر بیت، نوں تو سر پد ء زانتکار بے۔ پد اتی دل ء کنیت کہ بچ ودی نہ بیگ ء اے
 میتگ چوں ویران ء اپتک گتہ، تو ہے سر پد بے کہ:

”گشئے کہ دیر انت ودی نہ بوتگ کسے جہان ء“

بش بش ورے ء آ زمان ء نیما چارے تہ گندے کہ بیکہ ویرانی ء آ زمان گشئے ورگ ء
 کنیت، ایوکی، نوں ترا سما کپیت کہ من ایوکاں:

”ایوکاں انچو کہ ہر ژمپ زرے

انچو بہراں کہ ہمک چول ء منی ڈس گون انت“

پدا گوں وتی ایوکی ء ساڑانے، بلے دل نہ منیت ء سکین دنت کہ بلکس کسے ودی بیت، تو
 دل ء ساڑینے کہ گج انت آ، گڑا کدی ودی بیت؟

”ہما کہ خاک ء رگاں سفر کنت کدی ودی بیت

ہما گوں درد ء دل ء حبر کنت کدی ودی بیت“

تو دلجم بے کہ کس ودی نہ بیت۔ انا گت سارتی ء گوں ترا سما کپیت کہ بیگاہ انت ء کہیں
 دیراں پد تہاری وتی اینواں ایر دنت، دمانے ء پد گشئے کسے ء سارت ء ہوئیں شالے تی

کو پگاں دات، سرء چست کئے:

”شپ وتی بیوانکی ء درنگ ء ایر دیان انت۔“ یکے شپ ء پدادومی سارتی، عجیبیں گز ء مئے ء کپنگ ء، چون بکناں؟

”اے شپ چوں بے حساب نٹ اٹگ

گجا بہ جُزراں ہیج سما نہ بیت“

گوں جیزگاں دشیں ساعتے نہ گوزیت کہ تواراں اشکن ء، ہما تواراں کہ برف بستگ انت۔ چونیں تواراں انت، پدا دلگوش دے، تو سر پد بے کہ اے کچکانی تواراں انت، پہ درک پے تواراں گون کپئے۔ مز نہیں گزیل ء ژیمباں سرکپ ء ایر کپئے، باریں داں شپ ء چنتمی پاس ء راہ جنان بے، دیمادر یا بے، انا گت ماہکانی درابیت، دے گوں آپ ء ماہکانی ء بالا کئے، تاہیر گزے۔ تاہیر ء دمان ء اُج سفر ء ژندی ء وپے ء پدا واب گندے کہ من قبرے ء سرونناں اوشتا تگاں، اے کئے انت؟ کئی قبر بوت کنت۔ ترایات کئیت کہ تو ماں گوست ء ز مانگ ء سئل ء ءے۔ ہر نیما لشکر، زہم، اسپر، آس آپ ء خون، سردار ء سردار زادگ، ہر کس یک دومی ء ہنی دشمن ء پدومی ء کوش ء ساجو۔ تو زمین ء چارگ لوٹے، پدا وتا چارے داں بہمانے کہ من پیر بوتگاں، پٹ اسپیت ء دست ء پادانی پوست گر چکانی میار انت:

”سما کئے

تئی چم آنہ انت کہ پیش ء بوتگ انت

برے برے روانے چو گمان بیت

دراندے ء پادگوں تو گون کپنگ انت“

واب پر شیت، ہما جاہ انت کہ تو پیرا بوتگ ء، ہیج بدل نہ بوتگ، تہنا بدلی شپ ء بوتہ کہ تو گوازیتہ، ودے کہ سہب گوں وتی جلوہاں چو کہ:

”انا گت ء گر نچے بجیت“

پشت ء چارے ہما چمپ انت۔ دل ء کنیت بر و اں بکنداں بلیکیں کے بہ بیت۔ بے کسی
 نیست۔ گوں و تا یکبرے پدا جیردے، سنگے دست ء کئے، گوں سنگاں جیردے۔ اے
 میان ء ترا گمان بیت کہ گہتر ء شتر تر ہے بیت کہ اے بے مردی ء چہ:

من جیردگ ء آں ہتے بہ سازاں

کہ کندگان ء شریکے در بیت

جیردگ ء پاس ء آ زمان ء چارے، داں ہما کپوت انت۔ کپوت پدا ہما شاہاں نندیت ء ترا
 ”مکن“ کنت

”کہ وہد گوستگ“

گوں ہے گپ ء کپوت پدا چماں اندر بیت ء تو تامتگ ء اول بند ء سرا اوشتوک مارے،
 کپوت کج انت؟
 تئی دپ ء در کنیت ”کپوت دیوانگیں مر گے۔“

مجیب مجاہد

دل انت کہ زندہ تحت و پادگے پُشتگ

زمیں چو آ زمان و انت

سر و بان و

ز مانگ گر نچے و بتگ

و گوات و بیل و ہمراہ

چندے زرد و بیوسیں تاک انت

پہ زندہ مہلبیں ڈوداں

مادائِم ارس بادینت انت

دریگاں بندیں چمنانی

ہزاراں ساہگ انت جُزنت

وتی ہمراہ نہ انت کس و

ز مانگ گر نچے و بتگ

کپوت دیوانگئیں مُر گے

منی چمانی آدینک ء
گنو کے کئیت ء سرکشیت
نہ گندیت کس
”کپوت دیوانگئیں مُر گے“
مکشیت ء باز دانا بیت
اکس دُنیا کپوتی مٹوا ہی یے کرزیت
گڑا اشکن

من اے پیریں جم و ساہگ
ودار و گت و رودیتگ

منوں زاناں

اے سبزیں ملپد و چادر
گوں کئی و ابانی حوناں رنگ مقابیت
اے من دیتگ

کہ مستیں ز رچہ کئی لہڑیں دل و چولاں
پہ و تثر پے شہازان انت

منی بستار و گت و پیل
منی بولی تئی بس پڑ شتگیں پادینکے و فرماں
منی ارساں وتی دیوال و دیمانگ
بلے دنیا.....

اے سبز و میزریں اندوہ
اے پڑاہ و شاہگانیں غم
کہ دنیا انت

اے دنیا تڑ کئیت و
بس کپوتی دیدگے مانیت
ہے سہتاں منی چمانی آدینک و
گنو کے کئیت و سر کثیت
نہ گندیت کس

سُلو ر ا ہد ء کتار بندنت

گُشے کہ دیر انت ودی نہ بوتگ گے جہان ء
اے دردنازینک ء باطن ء انت دپ ء نیا تلگ

زمانہ کندیت

کہ گر یوگ ء پُرس جور پلن انت کندگانی

تو ار ء بیم ء کہ گوا ننگانی اُمیت سازے

تہ مُود بندانی نیز گاری اول پا ہو یے بیت

پہ ا ہد ء ذوداں

بچار آ زمان ایر رچان انت پہ کرو داں

یک مُزیں شا ہے

چہ ماہ ء کُٹ ء گلاب زوریت ء مہراں جنت

یک چولے استالے ء پتا ایت

کشیت بچار چے اصلیں سنگے

ء چندے کر کینک نارضا کیں دو بر رضا کنت

زمین ء قولانی بار بڈ ء

چراگ دست ء دل ء انت چاریت

کہ راہ گجام انت

تاں چنت گام ء

نگاہ ء ہمراہ پدنت تسلّا

تاں چنت روج ء
 سلامتی ء اے دل بہ ڈرگیت
 کہ بارگران انت

سہیل آپے ء جنت چا بک
 ء زہم ء اوتا گے ء کما ایت
 اے کوہ ء دشتاں زر ء تیا باں
 مجے ودی بیت

کہ ڈوریں نازینک ء زمیں باطن
 بہ بیت پلگار

رُجیت کو ہے
 کہ گوانزگ اوں چہ توار ء بیم ء پدا بہ رگیت
 سلور اہد ء کتار بندنت
 کہ روغنانی دپ ء چو پیش ء
 گسے مہ بندیت

آپ ء دیدار

ایو کاں انچو کہ ہر خرپ زرے
 انچو بہراں کہ ہمک چول ء منی ڈس گون انت
 تیوگیں آپ ء تو اں یک نیے

ء دگہ نیمگے دمبر تگمیں خونانی دو در پ انت

دو دست

زندیک ژندیں کلو ہے کہ نہ گیشیت

چہ زبان ء شنگ انت

جہد شب کچنگیں پلے بند انت

کوش ارواہ ء سرا کو ہے

کہ رُ جان انت ہر دم

آپ ء دیدار گشے دیدگ ء بندی جاہ انت

مستر انت چانک منی آ چار ء

آج مے دمبر تگمیں ارواہ ء دل ء بر چانکاں

پہل ء ہر ہنگیں جان ء اوں

ڈرہگ گوں کچنگ

دور چہ کانگ ء میسار ء در آمد بوتگ

انچو تہنایاں کہ

آ زمان منی انت تہنا

دل بلوئیت من استالے

چو پلن ء سنداں

کدی ودی بیت

اے گلزمین انت پہ سبزیں لولی یے زرد تگشنت

ادا کہ شیر گرمیں ہید ء وشبو یے ما زمان انت

ادا کہ جوہانی آپ ۽ زیر دل ۽ توان انت
کشار تج کنت گشنے کہ مارے ۽ پشت ۽ بکش انت

کسے بہ بیتیں کہ واہگانی پلاں بہ کشتیت
کس ۽ نہ مرنگ زمین ۽ دردانی دزگشادی
مسافرانی دل ۽ نیاتنگ اے پرشتہ پادی
شدیک ۽ دیرانت و فاع تام ۽ براں نہ کشتیت

گیاب قبر انت پوریات ۽ چراگے لوٹیت
کہ آپ ۽ ہوشام سبگ ۽ انت ۽ لنت لرزنت
چوں لبز ۽ امروز محشر ۽ انت ۽ لنت لرزنت
درامدیں دل کہ ذراہبات ۽ چراگے لوٹیت

ہما کہ خاک ۽ رگاں سفر کنت کدی ودی بیت
سفر کناں بیت چو ماہکان ۽ سبک سبک ۽
چو واہگ ۽ ذہل ۽ تج کنان ۽ سبک سبک ۽
ہما گوں درد ۽ دل ۽ حبر کنت کدی ودی بیت

توار برف بستگ انت

اے شپ چوں بے حساب منٹ اتگ
گجا بہ جُزراں ہچ سامنہ بیت

تو ارنیم آ زمان برف بتگ انت
 چراگ چیر چادر انت
 اوست واجہیں دلے
 کہ بندتا لہیں درے دیما نشتگ انت
 ا دور چہ ندرگاں
 ماں بے تواری ا زرع
 کچک راشگ انت
 گشے خیال مہری یے
 اے سارتیانی جہندم
 گوں گوات ا کولاں نیزگیں
 پہ کبگ کراگی تے
 دمان ا سہت بوسیت راہ ا سکیاں
 پل جنت تہاریں ا ہد ا من
 مسافر انت
 کشیت منا بریں
 کہ آس کو ہاں دور گسر کنگ
 بلے اے شپ چو بے حساب نٹ انت
 تو ا برف بتگ انت
 چراگ چیر چادر انت
 نہ من نہ مہری یے

سفر نہ ہمسفر
بس دُور پُشد رء
کچک راشگ ء انت

چول ء زیمیر

اے ماہکان انت کہ جا کاں کچنگ
پہ تک ء گچن بہ بیت پلگار
دلانی بولیاں گوں کیاں انت
نوں چول ء زیمیر
کہ دُوریں ناز نیک ء
زیمیں باطن بہ بیت پلگار
اے دہر ء تبد ء لواری بکیت
ماں نیلبو میں ز رے ء کٹ ء
ماں آپ ء اوتا گاں واہگانی
ہزار دُڑ ء صدف کما تگ
ہزار لال انت پہ ٹہل زُحشت
چو مسکیں ملگور ء براہ ء پیا
ہزار رنگیں ہزار دابیں
اے زندگی ء شرپ کما تگ
گوں چول ء پاد ز مش ء گوں کیاں بو
ماں آپ ء ارواہ ء ایر چاں بو

نہنگِ دامن

خیالِ چیر گجِ لَمبِ گیا دوتل کتگ
 زمانےِ ر ہسراءِ ما نشکس
 اے ر ہسراءِ کہ لذتانی کارواناں لذتِ اتگ
 زندگی انت بال کنت چود نرے
 یا منی وتی نگاہ شنگِ اتگ
 ہے کہ جیروگِ آں من
 ءُ مر گے اُج مس دُور چوتوار کنت
 گشتے کہ موسے گوں ذر چکے ءُ گلگ بکنت
 بس گیر کثیت منا

کہ من نہنگِ دامن ءُ
 نہال تَن ءُ کشگ ات
 ءُ مرچی کلئیں مچکدگ
 ہمودا نشہ چاپ جنت
 ماں یک مانثے
 ذر ہیں توار تَز اتگ انت
 گوات موتک کنت ءُ
 پلک گج ایت دیدگاں
 گوں پتے ءُ سفر کنتے
 کہ آس دُورے سر گرے

یا پڑے آج وتی درامد
 اے کوہ سُرگمیں کیا
 ہباریں پہ کئے ڈر شنگ انت

آس لیو

زند آکس جنگ ۽ سکین انت گڑا دائم مانیت
 زند ۽ پلگارے بزاں آس ۽ چہ لیو سازے
 شپ گشے جنگل ۽ یک تھہ یے بند انت کپنگ
 ٹرس چو بز مش ۽ سما آنی درگ ۽ نکلیت

ا سپر ۽ ڈود ۽ سرا زہم مدام بچکندنت
 کئے وتی ٹرس ۽ گجاں گرنج ۽ تھا چیر پدنت
 کئے وتی ساہگ ۽ ہساہگ ۽ باہوٹ بکنت
 وت وتی رتگلیں حونانی تماشا سیلے
 دہنی ۽ سبز کیس وشبو چہ ازل داوایے

دل آسردار وتی گورم ۽ شوہاز ۽ مدا می گار انت
 دست زر زرتیں غلام انت نہ بنت بجر آجو
 جرم ۽ دہقاں مدام ہساہگ ۽ آپ ۽ بریت
 زانت ۽ شوکار کہ پوریاگر ۽ مئر ۽ ڈزیت
 لٹ بچکندگ ۽ منذرانی وڈالی بوت انت

واب

اے زندمانِ غوازیؑ
 ماچنت دیارِ راہسر بدل کتگ
 برے برے کہ نشتہ چارگ ءے تو
 سماء کنئے
 تئی چم آنہ انت کہ پیش ء بو تگ انت
 برے برے روانئے چو گمان بیت
 درامدے ء پادگوں تو گون کپتگ انت
 اے زندمانِ غوازیؑ
 مردم اوں چو ذودے ء رواج گپتگ انت
 نوک بنت ء کوہن بنت
 تادیر ء دوشی ماہ ء ساہگ ء
 ما نشکس
 تو آج منی خیالاں دُور ڈرپشگ ء اتئے
 من ز مانگ ء دل ء سرا
 چوناز راہ ء دست لرزگ ء اتاں
 ہے دمان ء تو منارا
 وابے نو کتریں کلوه کتگ
 ءاے واب ء عکس ء دامن ء
 من ء تو

دست ماں دست نشہ چارگ ء اتمیں
کہ کو ہسار سرگیں

ماں دزے ء ہوار بنت
ء اُسپ تا چیا نی گوازی یے بناء بیت

اے کو ہسار ء دامن ء
کہ زند ء کبر باء شنگ انت

گجاشت انت

ء من ء تو

پہ قبرے ء شہاز ء دُور رپتگیں
چہ دومی واب ء پیش دپ نہ کپتگیں

چہمانی غم

جُہد ء بر انت چہمانی غم

ساہگانی پز شگیں اُمباز

چو کہ تاب ء ریسیں واہگاں

ماں گیش ات انت

رکند شیشگانی باطن ء

پہ ستگیں بچکند ء زیمیاں

زار ہے

گنوات کنیت چومڑ دے گیمرتگیں

ہو کہ پہ سترء تہاری زینتے
 ناگت ء گر نچے بجیت ء
 یک چراگے
 دو چراگ ء صد چراگ
 ساہگانی پر شگیں امباز
 پیڑا انت منا

من ہمک ویرانیں د مک ء
 پادبر مشانی تہا ساہ کشت اتگ

ہو بلے اے زندماں
 آبریشمیں تندے کہ ریسیت
 لٹکاں

بس ہما یکیں متاہ
 شوہاز ء دزموش ء ہنر
 بن پیر کی گاریں سگاری ثرانگے
 ساہگانی پر شگیں امباز
 پیڑا انت منا
 جہد ء برانت چمانی غم

بُت

نوں سِنگاں جیڑا ات
 گوں وا بنا کیس بشارتے ءِ پہ من بہ جُنزنت
 ءِ گُوات ءِ حاجت نہ انت بہ ماریت
 کہ آپ ءِ قبر ءِ
 مس اُرسے اوں فاتحہ نہ دا تگ
 کہ مردم ءِ شادہ ءِ غمانی طلب نہ ڈرو ہیت
 ز مانگ ءِ راز مین ءِ آزمان ءِ
 ماہ ءِ استال ءِ حاجت اوں بیت
 پہ زندمان ءِ تہ لوگ ءِ میتگ
 دیار ءِ رہسرتو ام لوئنت
 من جیڑگ ءِ آں بٹے بہ سازاں
 کہ کندگان ءِ شریکے در بیت
 ءِ غم ءِ زہیران ءِ وارثے بیت
 بلے کپوتے منا ”مکن“ کنت
 ”کہ وہد گوستگ
 ر بیدگانی چراگ ءِ قبر ءِ نشان گار انت
 تو تا کدین ءِ
 پہاے شہرتیں گنوکی ءِ داب تراشے“
 بلے من جیڑاں بٹے بہ سازاں

منیر مومسن 9 مئی 1963ء ماں پیدراک ء وادی بوت۔
82ء چہ پوئنی ہائی سکول ء میٹرک ء 84ء چہ ڈگری کالج
ترت ء F.A ء 86ء چہ بلوچستان یونیورسٹی ء B.A کت۔
چہ 91ء co-operative societies ء انسپکٹر ء
بستار ء کاروائنت۔

منیر مومسن ء شعرانی اولی وچتر ”نگاہ ء باطن ء سفر“
نودی وچتر ”انگلیں شعرانی زیر“ چہ نمونہ پیش چاپ بونگ انت۔
چہ محمد حسین عتقا ء گل خان نصیر ء ناماں بندات بودکیں
جدید بلوچی شاعری ء سراد بروی پسندی ء اثر چہ بندات ء
پذرائنت۔ اسے میل ء اثر ء شہار انجی خرنند انت کہ
عطا شاد گوگلیں انفرادیت پسندی شاعرے ہم دتا چہ
اثر ء رکتیت نکت۔ بلے منیر مومسن ء شاعری چہ
آخرندی ء زبیری ء چٹک رکت اسنگ کہ
دیروی پسندی ء خصوصیت انت۔

بلوچی اکیڈمی کوئٹہ